

Hódmezővásárhely, 1895. október 11. – Szeged, 1960. december 1.

Eredeti foglalkozása szita- és sodronykészítő kisiparos.

Az első világháború idején orosz fogságba esett, 1920-ban tért haza. Szegeden telepedett le, belépett a szakszervezetbe, 1925-ben a szociáldemokrata pártba is. Tagja volt a szegedi Munkás Testedző Egyesületnek, a birkózószakosztály vezetője, később a Délkerületi Birkózó Szakosztály elnöke. Az 1935. április OTI-választások idején a kisiparos munkaadók szociáldemokrata jelöltjeként beválasztották az OTI kerületi pénztárának választmányába. A második világháború idején az SZDP helyi szervezete végrehajtó bizottságának tagja. 1944. április 3-án Ricsére internálták, szabadulása után rendőri felügyelet alatt állt.

1944. november-decemberben részt vett a Szociáldemokrata Párt újjászervezésében. Tagja lett a Szegedi Nemzeti Bizottságnak, a december 16-i népgyűlésen megválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselőjévé, annak egyik jegyzője lett. Ugyancsak tagja Szeged ideiglenes törvényhatósági bizottságának, 1945. október-novemberben a törvényhatósági jogú város főispánja. 1945 januárjától a Szegedi Közúti Vaspálya Rt. üzemi bizottságának tagja. 1945 szeptemberétől a Magyar-Szovjet Művelődési Társaság szegedi tagozatának alelnöke. 1948-ban a két munkáspárt egyesülését megelőzően kizárták az SZDP-ből. Ezután haláláig a Szegedi Építőipari Vállalatnál dolgozott.